

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ДВАТА ПЕТЕЛА

Превод от датски: Светослав Минков, —

chitanka.info

Имаше два петела: единият стоеше върху купчина тор, другият — на покрива, дето служеше за ветропоказател; И двата бяха горделиви. Но кой от тях вършеше повече работа? Кажи ни какво мислиш ти, а ние все пак ще си останем на своето мнение.

Дворът с птиците беше отделен от останалия двор с дъсчена ограда. Там, зад оградата, се намираще купчина тор и върху тая купчина растеше една голяма краставица, която разбираше много добре, че е торно растение. — Трябва да се родиш краставица, за да знаеш какво значи това — говореше нещо в нея. — Разбира се, не всички могат да бъдат краставици, трябва да има и други породи. Кокошките, патиците и всички други животни в съседния двор са също Божи създания. Ето, аз обичам да гледам петела, който седи на оградата. Според мен той е много по-хубав от оня, който служи за ветропоказател на покрива. Оня наистина стои много по-високо, но той не умее да пляска с криле, а още по-малко може да кукурига. Той няма нито кокошки, нито пилета — мисли само за себе си и е цял зеленясал. Друго нещо си е живият петел! Той не ходи, а сякаш танцува, пеенето му е същинска музика. Трябва само да го чуеш, за да разбереш какво значи тръбач. Ах, да би могъл да дойде тук! Нека дори ме изяде цяла, до корен, нека аз изчезна съвсем — даже смъртта от него е блаженство!

През нощта се развихри страшна буря. Кокошките, пилетата и самият петел потърсиха подслон. Вятърът сграбчи дъсчената ограда между двата двора. От покрива хвърчаха керемиди, но петелът-ветропоказател се държеше здраво на мястото си. Той дори не се обърна нито веднъж, защото не можеше да се върти. Тоя петел беше излян наскоро, но бе разсъдлив като старец и не приличаше никак на врабчетата и лястовичките, които летяха над него във въздуха. Той ги гледаше с пълно презрение. Според него те бяха незначителни дребосъчета, които само цвъртяха и чуруликаха. Гълъбите той уважаваше малко повече, защото бяха по-големи и перата им блестяха като седеф. Те дори приличаха малко на петли-ветропоказатели, само че бяха прекомерно дебели и глупави и мислеха непрекъснато как да се натъпчат с храна. С една дума, гълъбите бяха крайно досадни в обществото.

При петела-ветропоказател идваха понякога и прелетни птици. Те му разказваха за чудни земи, за въздушни кервани. Разправяха му

също и такива страшни разбойнически истории за хищни птици, че перата им настръхваха от собствените им разкази. Всичко туй беше ново и забавно, но само първия път. После, както забеляза петелът, прелетните птици започнаха да се повтарят и да разправят едни и същи истории, а това, разбира се, дотяга. И той реши, че и прелетните птици са досаден народ, че всичко на света е досадно и глупаво и че с никого не можеш да бъдеш приятел.

— За нищо го не бива тоя свят! — говореше той. — Всичко в него е само глупава, просташка шега!

Петелът-ветропоказател беше, както се казва, разочарован и това навярно би се харесало на краставицата, ако тя го знаеше. Но краставицата гледеше само живия петел и само за него мислеше. И ето, той се намери точно пред нея.

Вятърът беше съборил оградата, но бурята беше преминала.

— Какво ще кажете за музиката тая ноц? — попита живият петел, като се обърна към кокошките и пилетата. — Малко грубичка, нали?

Кокошките и пилетата се изкачиха върху купчината тор, петелът също се изкачи горе с истински кавалерийски вървеж.

— Торно растение! — каза той на краставицата и само с тия думи ѝ доказа своето високо образование, а краставицата от радост дори не забеляза, че петелът я кълве и изяжда.

— Блажена смърт!

Насъбраха се още кокошки и пилета. Тъй е винаги — дето отиде един, там тичат и другите. И всички закудкудякаха, гледаха петела и се гордееха, че той е от тяхната порода.

— Ку-ку-ри-гу! — запя петелът.

И кокошките, и пилетата се надуваха от важност, а петелът им съобщи следната новина:

— Петелът може да снесе яйце! И знаете ли какво има в това яйце? Там седи ламя. Никой на света не може да издържи погледа на ламята. Хората отдавна знаят това, а сега и вие го знаете. Знаете, значи, какво има в мен и какъв юначага съм аз!

Като каза това, петелът извика още веднъж:

— Ку-ку-ри-гу!

Всички кокошки и пилета затрепериха от страх, ала все пак се чувствуваха твърде горди, че някой от тяхната порода е такъв юначага.

Те закудкудякаха и запискаха тъй силно, че петелът-ветропоказател не можеше да не ги чуе. Той наистина ги чу, но въпреки туй не се помръдна.

— Празна работа! — говореше нещо в петела-ветропоказател. — Живият петел не може да снесе яйце, а аз съм твърде ленив, за да сторя това. Разбира се, стига да искам, аз бих могъл да снеса вятърно яйце, но светът не заслужава дори и едно вятърно яйце. Всичко е глупост! Не искам да седя повече тук!

И петелът-ветропоказател се счупи и полетя надолу, но не можа да убие живия петел, макар че, както уверяваха кокошките, той се беше счупил само за това. Каква е поуката от тази приказка?

По-добре да кукуригаш, вместо да си разочарован и да се счупиш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.